

Ο Γέροντας Ιωσήφ για το φρικτό μαρτύριο της Αγίας Χαριτίνης

[/ Ορθόδοξες Προβολές](#)

Καθαρά από αγάπη μέσα σε φρίκη μαρτυρίου ανεκδιήγητου. Τα λόγια λίγα κέρματα στις τσέπες, χωρίς μεγάλη αξία, γιατί δεν ήσουν εκεί για να το δεις. Χαριτίνη, θα πει, όσα δεν μπορείς να διηθηθείς για ένα μαρτύριο με σουβλιές, ξυλιές, κάρβουνα αναμμένα να χύνονται επάνω στο κεφάλι της, με έξω τα δόντια και τα νύχια ξεριζωμένα, με τα δέρματα βγαλμένα σε αποτρόπαια εγκαύματα.

Χαριτινή, θα πει, μία δυνατή κραυγή, έως εδώ στον 21ο αιώνα: “Για τον γλυκύτατο Ιησού Χριστό, που Τον αγαπώ! Σας παρακαλώ, σταθείτε, όπως κι εγώ!”.

“Τότε, ξύρισαν την κεφαλή της και έβαλαν πάνω κάρβουνα αναμμένα”

Η Εκκλησία μας κατά την 5η Οκτωβρίου εκάστου έτους τιμά τη μνήμη της Αγίας Μάρτυρος Χαριτίνης, για την οποία ο μακαριστός Γέροντας Ιωσήφ Βατοπαιδινός είχε αναφερθεί με μεγάλο θαυμασμό, μία τέτοια ημέρα ακριβώς: “Σήμερα,

εορτάζουμε μία κορούλα. Χαριτίνη, λέγεται!” είπε, τότε, ο παππούς.

“Την άρπαξαν γιατί ήταν χριστιανή. Της είπαν: Θα αρνηθείς τον Χριστό; Θα προσκυνήσεις τα είδωλα; Λέει, εκείνη: Όχι! Τότε, ξύρισαν την κεφαλή της και έβαλαν πάνω κάρβουνα αναμμένα. Μετά, την τρύπησαν με σούβλες, της έδωσαν ξυλιές, την ταλαιπωρήσανε. Δε δέχθηκε να αρνηθεί. Της δέσανε μία μεγάλη πέτρα στον λαιμό και την πέταξαν στη θάλασσα. Την έλυσε ο Άγγελος και την έβγαλε έξω ζωντανή. Την ξαναπήραν δεύτερη φορά και της έβγαλαν τα νύχια της, της έβγαλαν τα δόντια της, της έβγαλαν το δέρμα της».

“Τι θα πούμε, τώρα, εμείς, αδελφοί μου; Δεν πονούσε αυτή η κόρη;”

Αναρωτιέται ο Γέρων Ιωσήφ, επ’ αυτού του φρικωδεστάτου μαρτυρίου της Αγίας Χαριτίνης, ότι, άραγε: «Τι θα πούμε εμείς, τώρα, αδελφοί μου; Δεν πονούσε αυτή η κόρη, όταν της έκαναν αυτά;». Ο Γέροντας συμπεραίνει ότι η Χαριτίνη άντεξε, «διότι, ήταν υπεράνω η Πίστις». Διότι, πράγματι, «αυτοί είναι οι πρόγονοι μας, αδερφοί μου!» καταλήγει με μεγάλο καμάρι ο παππούς.

“Εἶτα σύρεται πολλάς φοαῖς ἐπάνω εἰς ἓνα σωρόν αναμμένων καρβούνων”

Οἱ προηγούμενοι ἀπὸ ἐμᾶς Χριστιανοί ἦταν ἀπερίγραπτοι. Ἐμεῖς, γιὰ πόσο ἀκόμη, θὰ κάνουμε τὴ χάρη στὶς λέξεις, στὶς προτάσεις, στὶς διηγήσεις; Ὅσο οἱ λέξεις ἀκόμη μποροῦν, ἐμεῖς δὲν ἔχουμε ἀκόμη μπορέσει. Τὰ ἐπόμενα γιὰ τὴν Ἁγία Χαριτίνη ὑπὸ τῆς χαρισματικῆς γραφίδος τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου:

“Ὅθεν διὰ καταισχύνῃν ξυρίζεται τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς. Καὶ ὦ τοῦ θαύματος! εὐθύς πάλιν ἡ κεφαλὴ τῆς ἐγέμωσεν ἀπὸ μαλλία διὰ τῆς θείας δυνάμεως. Ἐπειτα βάλλουσιν εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς κάρβουνα ἀναμμένα, καὶ μαζί με αὐτὰ χύνουσι καὶ ξύδι. Ἐπειτα ἐμπήγουσιν εἰς τὰ βυζία τῆς σουβλίας ἀναμμένα, καὶ κατακαίουσι τὰ πλευρά τῆς με λαμπάδας. Μετὰ ταῦτα κρεμάσαντες πέτραι ἀπὸ τοῦ τράχηλόν τῆς, ρίπτουσιν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἁγία ἐλυτρώθη παραδόξως καὶ δὲν ἐπνίγη, διὰ τοῦτο ἐδέθη εἰς ἓνα τροχόν. Εἶτα σύρεται πολλάς φοαῖς ἐπάνω εἰς ἓνα σωρόν ἀναμμένων καρβούνων. Διαφυλαχθεῖσα δὲ ἀβλαβὴς ὑπὸ θείων Ἀγγέλων, ἐκριζόνεταὶ τὰ οὐνύχια τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν τῆς.”. (Ἁγίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου Συναξαριστῆς τῶν δώδεκα μηνῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ. Τόμος Α΄. Ἐκδόσεις Δόμος, 2005 –

Διαδικτυακώς Εκ του Σπουδαστηρίου Νέου Ελληνισμού)

Κώστας Παναγόπουλος – Πρακτορείο “ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ”